

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 27067

гр. София, 13.12.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в закрито заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

като разгледа дело номер **6665** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ във вр. с чл.144 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по молба на юрк.И. – пълномощник на ответника, с искане за допълване на постановеното по делото решение в частта за разноските като бъде осъдена ищцата да заплати на Дирекцията за национален строителен контрол разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 240 лева.

В съответствие с разпоредбата на чл.248, ал.2 ГПК препис от молбата е изпратен за становище на насрещната страна по искането. В отговор, постъпил по делото на 12.12.2024г., ищцата счита, че не са налице основания за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение тъй като ответникът с поведението си е дал повод за завеждане на делото.

Съдът, като се запозна с изложеното в искането и становището на ответната страна по него, намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл.248, ал.1 ГПК, приложима на основание препращащата разпоредба на чл.144 АПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.

В настоящия случай производството по адм.д. № 6665/2024г. по описа на Административен съд София-град е образувано по искова молба на С. П. В., с която е предявено искане по чл.128а вр. чл.128, ал.1, т.8 АПК да бъде обявена нищожността на Определение № 2058/21.02.2024г., постановено по адм.д. № 1189/2024г. по описа на Върховния административен съд и Разпореждане № 9660/07.11.2023г., постановено по адм.д. № 9777/2021г. по описа на Административен съд София-град.

Производството по делото е приключило с постановяването на Решение № 23566/14.11.2024г., с което е оставен без разглеждане предявеният от С. П. В. иск с правно основание чл.128а, ал.1 вр. чл.128, ал.1, т.8 АПК за обявяване нищожността на

Разпореждане № 9660/07.11.2023г., постановено по адм.д. № 9777/2021г. по описа на Административен съд София-град и е прекратено производството по делото в посочената част, а предявеният от С. П. В. иск с правно основание чл.128а, ал.1 вр. чл.128, ал.1, т.8 АПК за обявяване нищожността на Определение № 2058/21.02.2024г., постановено по адм.д. № 1189/2024г. по описа на Върховния административен съд, е отхвърлен. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му. Решението е съобщено на ответника на 19.11.2024г., а молбата, с която е направено искане за допълване на решението в частта за разноските е депозирана на 26.11.2024г. – в срока за обжалване.

Въз основа на това съдът приема, че искането е допустимо – подадено от надлежна страна и в преклузивния срок, а разгледано по същество – основателно, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.172а, ал.1, т.7 АПК решението трябва да съдържа в тежест на кого се възлагат разноските, а съгласно чл.143, ал.3 АПК, когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноси, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ.

Съгласно разпоредбата на чл.78 ГПК и Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк. д. № 6/2012г., ОСГТК на ВКС претенцията за разноси по чл.80 ГПК може да бъде заявена валидно най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция като липсата на представен списък на разноските не е пречка за допълване на решението в тази му част, ако съдът не се е произнесъл по този въпрос.

В настоящия случай претенцията за присъждане на разноси е направена в хода на устните състезания и е обективирана в протокола от проведеното открито съдебно заседание. Съдът не се е произнесъл по така направеното искане с оглед изхода на делото, което е основание за допълване на решението в посочената част.

Съгласно разпоредбата на чл.37, ал.1 ЗПП, към която препраща чл.143, ал.3 АПК, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. На основание посочената разпоредба е приета Наредба за заплащането на правната помощ, съгласно чл.24 от която по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева, когато делата не са такива с материален интерес.

В случая ответникът, който има право на разноси с оглед изхода от спора, претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 240 лева – максималният предвиден размер. Съдът преценява, че с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 100 лева.

Възражението на ответната страна по искането, че на ответника не следва да се присъждат разноси, тъй като с поведението си е дал повод за завеждане на делото, е неоснователно – производство е исково, образувано е по инициатива на ищцата С. В. и не зависи от волята на ответника, нито от неговото извънпроцесуално поведение. Отговорността за разноси е гражданско облигационно правоотношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено в него и е последица от изхода на правния спор.

За пълнота следва да се посочи, че на основание чл.83, ал.2 ГПК ищцата е освободена

от заплащане на държавна такса във връзка с направено изрично искане. Дори да беше освободена от заплащане на разноски в производството, това не я освобождава от заплащане на разноски за юрисконсултско възнаграждение - видно от съдържанието на двете алинеи на чл.83 ГПК разпоредбата се отнася до освобождаването от задължението за такси и разноски по производството, т.е. от тези които следва да бъдат направени за разглеждането и разрешаването на спора. Задължението за внасянето на същите е към съда, а не към другата страна в производството. Отговорността за разноски по чл.143, ал.3 АПК не е за такива по производството. Същата представлява отговорност за неправомерно увреждане и цели да възстанови на другата страна вредите, които е претърпяла от неоснователно предприетите действия на другата страна в производството. Тези вреди се изразяват в направените по делото разноски и след като искът е бил неоснователен, то ищецът дължи на ответника възстановяване на направените от него по делото разноски.

Водим от горното и на основание чл.248, ал.3 ГПК вр. чл.144 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА Решение № 23566/14.11.2024г., постановено по адм.д. № 6665/2024г. по описа на Административен съд София-град в частта за разноските, както следва:

ОСЪЖДА С. П. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на Дирекцията за национален строителен контрол сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: